

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๙๔๙/๒๕๖๐

ระหว่าง { นางสาวสุวันดี วาณิชทรัพย์ โจทก์
นายสุเทพ ชูแก้ว ที่ ๑
ห้างหุ้นส่วนจำกัด สักทอง ทรานสปอร์ต ที่ ๒
บริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) ที่ ๓ จำเลย

เรื่อง ละเมิด

แพ่ง มาตรา ๔๔๒, มาตรา ๒๒๓

วิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๕(๑), มาตรา ๒๔๗

เมื่อพิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ในการขับรถของทั้งสองฝ่ายแล้ว บริเวณที่เกิดเหตุเป็นที่มืด มีแสงสว่างไม่เพียงพอ หากนาย ธ. จอดรถยนต์บรรทุกของโจทก์อยู่ในทางเดินรถบริเวณที่เกิดเหตุ โดยจัดให้มีเครื่องหมายหรือสัญญาณจราจรฉุกเฉิน และจำเลยที่ ๑ ใช้ความระมัดระวังตามสมควร ย่อมต้องมองเห็นว่ามีรถยนต์บรรทุกของโจทก์จอดอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ ดังนี้ เหตุรถชนย่อมเกิดจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ ๑ และนาย ธ. ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน โจทก์ในฐานะเจ้าของรถยนต์บรรทุกคันที่นาย ธ. ขับกับจำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจเรียกร้องค่าเสียหายต่อกันได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๔๒ ประกอบมาตรา ๒๒๓ จำเลยที่ ๒ ในฐานะนายจ้าง และจำเลยที่ ๓ ผู้รับประกันภัยค่าจุนจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ด้วย เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยที่ ๑ ในฐานะผู้ทำละเมิด จำเลยที่ ๒ ในฐานะนายจ้างของจำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๓ ในฐานะผู้รับประกันภัยค่าจุนให้ร่วมกันรับผิดชอบในมูลละเมิดซึ่งเป็นหนี้อันไม่อาจแบ่งแยกได้ แม้จำเลยที่ ๓ ฎีกาเพียงผู้เดียว แต่ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาให้มีผลถึงจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ที่มีได้ฎีกาด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๔๕ (๑) ประกอบมาตรา ๒๔๗ ที่ใช้บังคับขณะโจทก์ฟ้อง

...พงษ์พนิต...หุชนา..... ย่อ/พิมพ์
...วันเพ็ญ...สิทธิสา..... ตรวจจ